

Moji milovaní: nech Ježiš ochraňuje moje dcéry a mojich synov!

Počas vianočných sviatkov sme sa mnohokrát priblížili k betlehemskej maštaľke aby sme rozjímali nad Ježiškom v Máriinom náručí. Prichádzali sme, aby sme sa mu klaňali, pohnutý túžbou zastupovať celé ľudstvo. A dnes, na začiatku nového roka s dojatím čítame v druhom čítaní zo svätej omše slová svätého Pavla: *Ale keď prišla plnosť času, Boh poslal svojho Syna, narodeného zo ženy, narodeného pod zákonom, aby vykúpil tých, čo boli pod zákonom, a aby sme dostali adoptívne synovstvo.*¹

V našich dušiach rastie želanie, ako náš Otec vždy s novosťou opakoval pri príchode týchto sviatkov, predať celému svetu *dobrá novinu. Chceli by sme, aby sa k Nemu správali dobre vo všetkých kútoch Zeme, aby ho prijímali s láskou. Usilujeme sa zakryť ľahostajné ticho tých čo ho nepoznajú alebo nemilujú, spievaním kolied, tých ľudových pesničiek, ktoré spievajú malí i veľkí vo všetkých krajinách s kresťanskou tradíciou. Všimli ste si, že ich slová vždy hovoria o ceste do Betlehema, o túžbe vidieť, pozorovať Božie dieťa? Ako pastieri v tú šťastnú noc: Poponáhľali sa a našli Máriu a Jozefa i Dieťa uložené v jasliach. (Lk 2, 16).*²

Plný úžasu sme rozjímali nad obrovským prejavom Božej láskavosti. Neprestaňme však žasnúť! *Je nutné hľadiť na Dieťa, našu Lásku, v jasličkách. Musíme sa naň pozerat' s vedomím, že máme pred sebou tajomstvo. Na prijatie tohto tajomstva potrebujeme vieru a cez ňu prehliť v jeho obsahu*³. Preto si okrem napodobňovania pastierov, ktorí sa s pohotovosťou dostavili k maštaľke, môžeme tiež všimnúť príklad Troch kráľov, ktorých si onedlho pripomenieme pri slávnosti Zjavenia Pána. Vďaka ich pokornej viere prekonalí ťažkosti, ktoré ich stretli počas dlhej cesty. Boh osvietil ich srdcia, aby vo svetle hviezdy objavili zvesť o narodení Mesiáša. Boli poslušní a táto pripravenosť ich doviedla až do Betlehema. Tam, vchádzajúc na miesto kde bola Svätá Rodina, *uvideli dieťa s Máriou, jeho matkou, padli na zem a klaňali sa mu. Potom otvorili svoje pokladnice a dali mu dary: zlato, kadidlo a myrhu.*⁴

Taktiež my bud'me poslušní milosti, ktorá k nám prichádza cez sviatosti, cez osobnú modlitbu pri meditácii scén z Evanjelia a cez prijímanie rád z duchovného vedenia pri ich uskutočňovaní. Zdá sa nanajvýš logická výzva svätého Tomáša Akvinského: "Ľudská myseľ je slabá a preto rovnako ako potrebuje vedenie k poznávaniu božských vecí, tiež vyžaduje byť vedená k láske akoby za ruku, cez citelné veci, ktoré sú nám ľahko známe. Spomedzi týchto je základné Človečenstvo Ježiša Krista, ako hovoríme vo vianočnej prefácii: 'Aby sme viditeľným poznávaním Boha, boli cez Neho pritiahnutí k láske k veciam neviditeľným'."⁵

Vyznanie viery zo svätej omše vysvetľuje s úplnou jednoduchosťou tajomstvo vykupiteľského vtelenia pri vyznaní že Syn Otca, *pre našu spásu zostúpil z nebies a cez dielo*

¹ Gal 4, 4-5

² Svätý Josemaría, Poznámky z rozjímania, 25-XII-1973

³ Svätý Josemaría, Íst s Kristom, č 13.

⁴ Mt 2, 11

⁵ Svätý Tomáš Akvinský, Suma Teológica, II-II, q. 82, a. 3 ad 2

*Ducha Svätého sa vteliť do Márie, Panny a stal sa človekom.*⁶ V týchto pár slovách, ktorých vyslovenie alebo spievanie sprevádzame hlbokým uklonením, sa rozpovedá centrálna udalosť dejín, ktorá nám otvorila bránu do neba. V tomto texte počuť ozvenu troch rozprávání o vtelení, ktoré nám odovzdávajú evanjelia. Anjel v Evanjeliu svätého Matúša používa rovnaké výrazy týkajúce sa Syna Panny Márie pri opise zvestovania tajomstva svätému Jozefovi: *dáš mu meno Ježiš, lebo on vyslobodí svoj ľud z hriechov.*⁷ Vtelenie a narodenie Ježiša nám ukazujú nekonečnú Božiu dobrotu: keďže sme sa kvôli hriechu, dedičnému a osobnému, nemohli vrátiť k Bohu našimi vlastnými silami, On sám nám vyšiel v ústrety: *Boh tak miloval svet, že poslal svojho jediného Syna, aby nezahynul nik kto v Neho verí ale aby mal život večný.*⁸ Pripomínam Vám úvahu nášho Otca, ktorou nás súril žiť prítomnú, hlbokú vieru: ***ak nečasneme nad Božími tajomstvami, skončíme stratením viery.***⁹ Venujeme sa s pozornosťou nášmu vzťahu s Ježišom? Oceňujeme všemohúcnosť Pána, ktorá sa dožaduje našej podriadenosti ako dôkazu lásky?

*Verbum caro factum est.*¹⁰ Božie Slovo sa k nám nielenže priblížilo, aby k nám prehovorilo ako v Starom Zákone, ale stalo sa jedným z nás, potomkom Adama a Evy, tým, že sa stal telom a krvou z Panny Márie; rovnaký nám vo všetkom okrem hriechu.¹¹ Chcel prísť na svet, aby nám ukázal že všetky pozemské cesty môžu byť nadprirodzené, všetky stavy, všetky povolania, všetky bezúhonné činnosti¹², a nalieha na nás aby sme ich prechádzali so svätosťou, s nadprirodzenou aj ľudskou dokonalosťou. Ako nekonečne a úžasne sa k nám približuje Boh prostredníctvom nás samých!

Svätý Lukáš pri opise zvestovania Panne Márii zobrazuje rozhovor Archanjela Gabriela s Máriou vysvetľujúc jej Boží úmysel: *Duch Svätý zostúpi na teba a moc Najvyššieho ťa zatieni. A preto aj dieťa bude sa volať svätým, bude to Boží Syn.*¹³ V Najsvätejšej Panne Márii sa spája milujúci pohľad troch božských Osôb, ktoré ju vyvolili od večnosti, aby bola pravou archou zmluvy, útočisko hriešnikov, pretože v jej najčistejšom lone vzal na seba ľudské telo Boží Syn. Jej okamžitá a odhodlaná odpoveď- *fiat mihi secundum verbum tuum*¹⁴, nech sa mi stane podľa Tvojho slova- dala priestor tomuto veľkému a útechu prinášajúcemu tajomstvu. Každý deň pri modlitbe Anjel Pána si pripomíname tento osobitný okamih v dejinách spásy. S akou úctou pramení naša modlitba? Vzdávame vďaka Panne Márii s hĺbky našej duše za jej absolútnu odovzdanosť pri plnení Božieho plánu? Zakúšame každý krát s väčšou intenzitou úvahu svätého Josemaríu: ***Ó Matka, Matka!: tvojou odpoveďou – “fiat” – si nás spravila bratmi Boha a dedičmi jeho slávy. Bud’ požehnaná!***¹⁵

⁶ Rímsky misál, Omšový ordinár, Nicejsko- konštantínopolské vyznanie viery

⁷ Mt 1, 21

⁸ Jn 3, 16

⁹ Svätý Josemaría, Poznámky z rozhovoru, 25-X-1973

¹⁰ Jn 1, 14

¹¹ Cfr. Hebr 4, 15

¹² Svätý Josemaría, *Rozhovory*, č. 26

¹³ Lk 1, 35

¹⁴ Lk 1, 38

¹⁵ Svätý Josemaría, *Cesta*, bod 512

Všetky tieto dôvody, a mnohé iné, ktoré by sa mohli vymenovať, sa môžu zhrnúť v jednom: “Slovo sa stalo telom, aby nás spravilo spolu účastnými na “*božej prirodzenosti*” (2 Pe 1, 4): “Pretože takýto je dôvod, pre ktorý sa Slovo stalo človekom, a Boží Syn Synom človeka: aby sa človek pri vstupe do vzťahu so Slovom a v dôsledku toho prijatím božieho detstva, premenil na syna Božieho’.”¹⁶

Ježiš Kristus je skutočne Druhá Osoba Najsvätejšej Trojice: Syn večného Otca, ktorý reálne prijal našu ľudskú prirodzenosť bez toho, aby prestal byť Bohom. Ježiš nie je spolovice božská a spolovice ľudská bytosť, nemožná zmes božskosti a ľudskosti. Je *perfectus Deus, perfectus homo*, ako vyznávame v *Quicumque* alebo Atanáзовskom vyznaní viery. Snažme sa preniknúť hlbšie do tejto pravdy, prosíme Ducha Svätého, aby nás osvietil, aby sme ho pochopili s väčšou intenzitou, premenili ho na život nášho života a aby sme ho vysvetlili so svätým nadšením aj druhým. Nezabúdajme, že máme povinnosť prejavovať v každom okamihu, v každej okolnosti, svätú hrdosť z bytia Ježišovými bratmi, deťmi Boha, Kristovho Otca.

Pouvažujme znova: “Teda pravá viera je toto: Musíme veriť a vyznávať, že náš Pán, Ježiš Kristus, Syn Boží, je Boh a človek. Ako Boh je splodený z podstaty Otca od večnosti a ako človek je zrodený z podstaty matky v čase. Dokonalý Boh, dokonalý človek, pozostávajúci z rozumovej duše a z ľudského tela. Rovný s Otcom čo do božstva, menší ako Otec čo do ľudskosti. A hoci je Boh a človek súčasne, nie sú to dvaja, ale jeden Kristus. Jeden je však nie zmenou božstva na telo, ale že Boh prijal ľudskosť. Jeden naskrze nie zmiešaním podstaty, ale jednotou osoby.”¹⁷

Očividne máme pred sebou také veľké tajomstvo, že rozum pri úvahe o ňom zostáva akoby oslepený. Je to – aj keď táto analógia je len veľmi úbohá- ako keď sa niekto pokúša pozeráť priamo do slnka a musí odvrátiť zrak, pretože je nemožné vydržať žiaru takej intenzity. Pri tajomstve Vtelenia neexistuje iná alternatíva ako tá, ktorú ukazoval Náš Otec: ***je potrebný pokorný prístup kresťanskej duše: nechciet zmenšiť veľkosť Boha na naše úbohé koncepty, na naše ľudské vysvetlenia, ale chciet pochopiť tajomstvo v jeho nejasnosti, je to svetlo, ktoré vedie život ľudí.***¹⁸

Práve v betlehenských jasličkách sa prejavuje nielen nekonečná Božia láska k jeho stvoreniam ale tiež jeho bezodná pokora. Dieťa, ktoré plače, pociťuje zimu, potrebuje Máriine a Jozefovo teplo je Boh, všemocný a večný, ktorý zostúpil na Zem bez toho, aby opustil Nebo, ktorý sa chcel ochudobniť o slávu svojej božskosti: *On, hoci má božskú prirodzenosť, nepridržal sa svojej rovnosti s Bohom, ale zriekol sa seba samého, vzal si prirodzenosť sluhu, stal sa podobný ľuďom.*¹⁹ Vnímajúc túto nádhernú skutočnosť rozumieme, že Náš Otec často zvolal: ***Pane, prečo ma tak miluješ?***

¹⁶ *Catecismo de la Iglesia Católica*. n. 460. La cita proviene de san Ireneo de Lyon, *Contra las herejías*, 3, 19, 1 (PG VII/1, 939).

¹⁷ Atanáзовské vyznanie viery 30-36 (Denz. 76).

¹⁸ Sv. Josemaría, *Íst s Kristom*, č. 13

¹⁹ *Flp 2*, 6-7

Kresťanský paradox – komentuje Benedikt XVI- spočíva práve v stotožnení Božskej Múdrosti, čiže večného *Logos* s človekom Ježišom z Nazareta a s jeho históriou. Neexistuje iné vysvetlenie pre tento paradox, ako slovo „Láska“, ktoré sa musí v tomto prípade prirodzene písať s veľkým písmenom, keďže sa jedná o Lásku, ktorá nekonečne prevyšuje kapacity ľudí aj histórie.²⁰

Aby bolo naozaj jasné, že pokora je nevyhnutná na prijatie svetla Vtelenia, Písmo nám ukazuje, že prví svedkovia, okrem Márie a Jozefa, boli chudobní pastieri, ktorí strážili svoje stáda v okolí Betlehemu, jednoduchí, len veľmi málo rešpektovaní ľudia medzi ostatnými. Pán sa zamerl na nich, pretože, „to čo priťahuje Božiu priazeň je predovšetkým pokora srdca.“²¹ Sám Ježiš bude o niekoľko rokov neskôr vzdávať vďaka svojmu nebeskému Otcovi: *Zvelebujem Ťa, Otče, Pán neba i zeme, že si tieto veci skryl pred múdrymi a rozumnými a zjavil si ich maličkým. Áno, Otče, tebe sa tak páčilo.*²²

Aj Traja králi rozpoznali Mesiáša preto, že boli jednoduchí, veľkodušne pozorní božím znameniam. **Náš Pán sa obracia ku všetkým ľuďom, aby mu vyšli v ústrety, aby sa stali svätými. Nevola iba Troch kráľov, ktorí boli múdri a mocní, predtým poslal k pastierom z Betlehemu nie hviezdu ale jedného zo svojich anjelov. (cfr. Lk 2, 9). Chudobní alebo bohatí, múdri alebo menej múdri, majú povinnosť posilňovať vo svojej duši pokorný postoj, ktorý umožňuje počuť boží hlas.**²³

Spomínam s dojatím na toľké príležitosti, pri ktorých nám svätý Josemaría dával pred oči scénu narodenia Pána. Hovoril o katedre z Betlehemu, z ktorej nám Dieťa Ježiš dáva mnohé poučenia, okrem iných a predovšetkým lekcii pokory, aby sme sa naučili ovládať našu hrdosť a našu pýchu, rozjímajúc nad božím dieťaťom. Obdivujme okrem iného aj to, že keď sa rozhodol, že Pannu Máriu urobí našou Matkou, ho pritiahla – hovoriac ľudským spôsobom vyjadrovania- predovšetkým jej pokora, jej poníženosť: *lebo zhliadol na poníženosť svojej služobnice. Hľa, od tejto chvíle blahoslaviť ma budú všetky pokolenia.*²⁴

Táto ochota, o ktorú musíme prosieť Pána, nevyklučuje túžbu dosiahnuť väčšiu výkonnosť v činnosti, ktorá zamestnáva každého z nás, používajúc všetky ľudské prostriedky v našom dosahu, aby sme sa zlepšili, aby sme vzdali Bohu slávu našou činnosťou. **Naopak**, ako vysvetľuje Svätý Otec, **je treba študovať, prehlbovať v poznaní, no udržujúc si ducha „malých“; pokorného a jednoduchého ducha ako ten Máriin, „Sídla Múdrosti“.** **Koľkokrát sme sa báli priblížiť k betlehemskej maštaľke, pretože sme sa znepokojovali, že by mohla byť prekážkou pre nášho kritického ducha a pre našu „modernosť“! No opak je pravdou, v tejto maštaľke môže každý z nás objaviť pravdu o Bohu a pravdu o človeku, o sebe samom. V Dieťati narodenom z Panny sa stretli obe pravdy: túžba po**

²⁰ Benedikt XVI, Homília v predvečer 17. Decembra 2009.

²¹ Blahoslavený Ján Pavol II, Príhovor na generálnej audiencii, 6-XI-1996.

²² Mt 11, 25-26

²³ Svätý Josemaría, Íst s Kristom, č.. 33.

²⁴ Lk 1, 48

večnom živote zo strany človeka došlo Božie srdce, a to sa nezahanbilo nad prijatím ľudskej prirodzenosti.²⁵

V tomto svätom zápase o to, aby v nás, v našej práci, v našom apoštoláte žiaril iba Boh sa uchylujeme k príhovoru nášho Otca, osobitne 9. januára, deň výročia jeho narodenia a 13., deň výročia jeho krstu, prosiac ho, aby nám získal viac nebeského svetla. Neprestávajte sa modliť za Cirkev a za Svätého Otca, za apoštoláty Diela, v spojení s mojimi úmyslami a vedomí si toho, že potrebujeme modlitbu našich bratov kresťanov.

Vďaka Bohu Dielo rastie po celom svete, ale musíme sa priblížiť k viac ľuďom, do viacerých prostredí, k novým miestam: Ježiš nás volá z betlehenských jaslíčiek, pretože túži po tom, aby sme s ním spolupracovali na misii Cirkvi: priniesť vykúpenie všetkým dušiam. Zažil som hlad po Bohu toľkých a toľkých ľudí, aj pri mojej nedávnej ceste do Verony – ako úžasne mi s Vami je! – v polovici minulého mesiaca a tiež ho vidím v správach, ktoré dostávam z celého sveta.

Na začiatku nového roka, slávnosť Máriinho božského materstva, a počas rozličných dátumov, ktoré v tomto mesiaci pripomínajú dejiny Diela, prosím – uchylujúc sa k našej Matke- o Pánovo požehnanie pre každého z Vás a pre vaše rodiny, vaše práce a vaše apoštoláty.

S láskou Vás žehná

Váš otec

+ Javier

²⁵ Benedikt XVI, homília v Predvečer 17 decembra 2009